

“ (...)

Senin de hayatın en sonunda
İçerde her gün ezbere okunan
Uzun bir şiire benzedi çıktı
Artık bir suyun üstü olur yüzün
Ya da bir dalgınlığın altı”

-Abdulkadir Bulut-

Sonbahar zalim geldi. T.S.Eliot “Nisan ayların en zâlimidir” der, bizim için artık Kasım da öyle!

İşçi sınıfı, ezilen uluslar, kadınlar, yoksullar bu topraklardaki en vefalı dostlarından, Devrimci Marksizm ve İşçi Mücadelesi en esprili kalemlerinden, devrimci Marksistler ve feministler en birikimli, en militan yoldaşlarından birini yitirdi. Hem de ne ironiyle! Üzerine yazdığı, konuştuğu çarpık kentleşmenin, kapitalizmin akıldışılığının “canavar”ı, sadece basit bir yol aydınlatmasıyla bile büyük olasılıkla önlenilecek bir trafik kazası sonucunda. Öyle zor ki Sevilay’ı anlatmak! Bingöl dağlarında akan ince bir suyun duruluğu nasıl anlatılır? Ya ceylan gözlü coşku, yumruğu sıkılı erdem, halay çeken mütevazılık? Patlamaya hazır bir yanardağın bir meltem yumuşaklığıyla konuşması nasıl?

Siyaset biliminden kentleşmeye, feminizmden ulusal soruna bir dizi alanda bilimsel çalışma yapıp, en “ağır” akademik konularda ürünler verip, yoksul mahallelerinde, işçi evlerinde öylesine mutlu olmanın, üniversite kürsüsünü ezilenlerin kürsüsüne çevirip, eylemlerde, meydanlarda, hatta sadece eyleme, meydana çıkma düşüncesinde dahi çocuklar gibi heyecanlanmanın yoğunluğunu olsa olsa o anlatabilirdi.

Sevilay, Trotskiy’nin “Onların Ahlâkı ve Bizim Ahlâkımız”da: “*Tarihin yasalarını kendi arzularına ve ahlâk ölçütlerine uymamasından umutsuzluğa kapılmamayı, bireysel zevklerini tarihin yasalarına tabi kılmayı öğrendiler*” diye tarif ettiği insanların en parlak örneklerinden biriydi. Duruşu, tavrı, konuşması en sıradan insanla aynı yerde duracak kadar eşitlikçi, ama bir an olsun “öteki”lik, ya da yabancılık duygusu yaratmayacak ölçüde renkli ve farklıydı. Tıpkı Che Guevara’nın günlüklerinde ve konuşmalarında anlattığı, devrimci kişiliğini şiirle, müzikle inceltmiş, kendi özgünlüğünü bulunduğu her ortama kardeşlikle taşıyan “yeni insan”ı gibi.

Sevilay su gibi yaşadı, su gibi gitti.

Bize ise; girişte alıntı yaptığımız –tıpkı Sevilay gibi genç yaşta trafik kazasında kaybettiğimiz komünist/devrimci şair ve öğretmen Abdulkadir Bulut’un sözleriyle; bir “suyun üstü”nü yüreğimizde taşımak kaldı, bir de, sonsuz “bir dalgınlığın altı”nı...

“Arzu”su arzumuzdu. “Nazik gönlü”; sınıfsız, savaşırsız, sömürsüz bir dünya arzusuna eremedi, belki –ve az çok belli ki- biz de eremeyeceğiz. Ama bir gün o dünyaya erildiğinde, ömrünü ona ermek için harcayanların ışıklı tarihinde onun adı da, Cegerxwîn’in “gülîstan”ındaki en şêrin güller gibi kokacak...

Güle güle “Bican”, canımız, yoldaşımız, Nâzım’ın deyişiyle; “kavga dostumuz, iş kardeşimiz”. Sen o şiiri yanlış anladın, 35 yolun sadece yarısı idi! Gözleri 1 Mayıs, gülüşü Newroz , elleri 8 Mart kızkardeşimiz...Hasta Siempre!

Şiar Rişvanoğlu, Kasım 2007

* “Nazik Gönül, Arzusuna Eremez” (Kürt ana/atasözü)